

Zece priorități pentru pastorația bolnavilor, propuse clericilor de Patriarhul Daniel

Patriarhul Daniel le-a propus clericilor din Arhiepiscopia Bucureștilor un set de zece priorități pentru o pastorație și o îngrijire adecvată a bolnavilor.

Propunerile au fost formulate în contextul Anului omagial al pastorației și îngrijirii bolnavilor în Patriarhia Română, la deschiderea Conferinței pastoral-misionare a clericilor din Arhiepiscopia Bucureștilor.

Prioritățile propuse, „ajută ca această lucrare a Bisericii să nu fie o simplă asistență socială a bolnavului, ci și o împreună-lucrare a membrilor Bisericii cu Dumnezeu spre deplina vindecare a celui în suferință”, se arată în cuvântul Patriarhului Daniel, intitulat Pastorația și îngrijirea bolnavilor este o împlinire a cuvântului Domnului și o prioritate misionară.

Zece priorități pentru pastorația bolnavilor

1. Iubirea smerită și milostivă reprezintă prima terapie pe care trebuie să o punem în practică pentru a vindeca bolile societății în care trăim. Pentru vindecarea trupească și sufletească, trebuie alinate, mai întâi, rănila singurătății și ale izolării în care adesea se află bolnavul. Practica indiferenței, a egoismului și a individualismului poate fi contracarată doar prin cultura

compasiunii și a iubirii milostive sau generoase.

2. Așa cum Domnul Iisus Hristos nu a pus vreo povară asupra cuiva, ci a oferit iubirea Sa smerită și milostivă, adică propria Sa Persoană, la fel și preotul trebuie să ofere sprijin atât în plan duhovnicesc, rugându-se pentru cei bolnavi, cât și în plan intelectual și social, printr-o atenție sporită, spre o recuperare integrală a bolnavului, sufletească și trupească. Bolnavii nu au subrezită doar integritatea lor fizică, ci și dimensiunile relaționale, intelectuale, emoționale și spirituale. În acest sens, ei așteaptă, pe lângă terapii, și sprijin, atenție, grijă, adică iubirea unei comunități care suferă împreună cu ei, fără ca aceștia să solicite direct ajutorul, așa cum Sfântul Ioan Gură de Aur ne îndrumă: „O dovadă clară a bunătății nemăsurate a lui Hristos e că nu așteaptă rugămintea celor în suferință, ci, din iubire de oameni, o ia înaintea rugăminții lor”.
3. Domnul Iisus Hristos este principalul nostru model pentru îngrijirea bolnavilor. El dăruiește oamenilor prelungirea vieții pământești prin lucrările Sale minunate, ca semne ale Împărăției; ca Samarinean milostiv, a venit la omul aproape mort „și, văzându-l, I s-a făcut milă și, apropiindu-se, i-a legat rănilor, turnând pe ele untdelemn și vin” (Luca 10, 34), iar prin ascultare smerită până la moarte Se jertfește pe Sine pe Cruce pentru a birui moartea prin Înviere (cf. Filipeni 2, 7).
4. Domnul Iisus Hristos, Maica Sa și Sfinții tămăduitori fără de arginți sunt adevărații vindecători ai bolnavilor, de multe ori inspirând lucrarea medicului, care tratează. Diversele vindecări realizate de sfinți în lume sunt recunoscute ca fiind manifestările unui har special, pe care îl primesc în dar de la Dumnezeu și îl împărtășesc mai departe, tot ca dar.
5. Experiența suferinței, în care, uneori, bolnavul cade pradă descurajării și disperării, poate fi transformată, printr-o atentă îndrumare spirituală, într-un timp de cercetare de sine, un timp al pocăinței și al întoarcerii către Dumnezeu, înțelegând că Hristos Domnul a venit să vindece pe cei cu inima zdrobită (Isaia 61, 1).
6. Prin lucrarea Duhului Sfânt în lume, în special prin Sfintele Taine, slujitorii Bisericii continuă misiunea la care au fost trimiși de Hristos, vindecând și alinând suferința nenumăraților bolnavi, prin numeroasele activități de îngrijire a sănătății pe care comunitățile creștine le pun în practică cu dragoste și arată astfel adevăratul chip al lui Dumnezeu, iubirea Sa.
7. Responsabilitatea primordială a preotului, în acest sens, este de a cultiva în cadrul comunității duhul evanghelic de slujire față de cei suferinzi și de a se preocupa de sănătatea sufletească și trupească a credincioșilor.
8. Problemele legate de suferință și sănătate, viață și moarte trebuie

aprofundate în catehezele parohiale. Este esențial ca preotul să-i ajute pe credincioși să mediteze la aceste teme majore și să înțeleagă că boala nu este totdeauna urmarea păcatelor, ci este uneori îngăduită spre înțeleptire și spre încercarea omului drept: „Ea vine – spune Sfântul Ioan Gură de Aur – și pentru dobândirea deschiderii către înțelegere, după cum Dumnezeu i-a spus lui Iov: «Crezi că am rânduit acestea asupra ta din alt motiv decât acela ca tu să te arăți drept?» (Iov 40, 8)”.

9. Membrii familiilor credincioșilor pot identifica nevoile imediate ale celor dragi, aflați în suferință și boală, și pot susține aceste nevoi, sprijinind lucrarea preotului.
10. Îngrijirea pacientului beneficiază foarte mult de prezența unor legături adecvate între preotul de caritate din spital, familia bolnavului și comunitatea parohială. Voluntariatul aduce o contribuție semnificativă la îngrijirea suferindului și trebuie promovat, sprijinit și cultivat.
11. Citește [cuvântul](#) integral.

Conferința clericilor din Arhiepiscopia Bucureștilor s-a desfășurat luni și marți, la Palatul Patriarhiei.

Foto credit: Basilica.ro / Mircea Florescu

basilica.ro